

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2212/2025
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против тужене ББ и туженог ВВ, обоје из ..., које заступа пуномоћник адвокат Владимир Хоровиц, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/24 од 12.09.2024. године у ставу првом изреке у преиначујућем делу, у погледу досуђене накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/24 од 12.09.2024. године у преосталом делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/24 од 12.09.2024. године у преосталом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 9940/22 од 29.01.2024. године, ставом првим и другим изреке, тужбени захтев тужиле делимично је усвојен, па су обавезани тужени да тужили солидарно исплате, и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 700.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 115.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 105.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 29.01.2024. године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се солидарно обавезу тужени да јој исплате преко досуђеног износа од 115.000,00 динара па до траженог износа од 135.000,00 динара на име претрпљених физичких

болова, преко досуђеног износа од 105.000,00 динара па до траженог износа од 135.000,00 динара на име претрпљеног страха и износ од 30.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због наружености, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 282.625,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1323/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужених је одбијена, а тужиље делимично усвојена и делимично одбијена, па је првостепена пресуда у делу одлуке о накнади нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и у делу одлуке о трошковима парничног поступка преиначена, тако што су обавезани тужени да тужиљи солидарно накнаде на име претрпљених физичких болова преко досуђеног износа од 115.000,00 динара, износ од још 20.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.01.2024. године па до исплате, као и да јој накнаде трошкове парничног поступка преко досуђеног износа од 282.625,00 динара и износ од 400,00 динара, што укупно износи 283.025,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, док је у преосталом побијаном усвајајућем и непреиначеном одбијајућем делу и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка, првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, побијајући је у целини због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Претходном оценом дозвољености изјављене ревизије против пресуде другостепеног суда у преиначујућем делу, Врховни суд је оценио да је у овом делу ревизија тужених дозвољена, применом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20). Међутим, испитујући побијану пресуду у овом делу применом одредбе члана 408. истог закона, а у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), Врховни суд је оценио да је у овом делу ревизија тужених неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревизијом се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није разлог за изјављивање ревизије сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2 ЗПП. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, учињене пред другостепеним судом, јер се правило о оцени доказа у поступку пред другостепеним судом примењује само када се другостепена пресуда доноси после расправе одржане пред тим судом, што овде није случај.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила се дана ...2022. године, зауставила пред пешачким прелазом код ТЦ “Меркатор“, на раскрсници Булевара ослобођења и Булевара Цара Лазара, чекајући да се упали зелено светло за пешаке. У близини ове раскрснице, тужена је седела за столом за који је био привезан пас туженог, њеног сина, кога јој је он поверио за време док се налазио у продавници у овом тржном центру. У једном тренутку гост у кафићу је прошао поред пса, након чега је пас почео да бежи, трчећи и вукући за собом и сто за који је био привезан и који је ударио тужилу у леву потколеницу, услед чега је она пала. Том приликом је претрпела тешке телесне повреде (прелом жбичне кости леве потколенице, дисторзију левог скочног зглоба, руптуру заједничке тетиве екстензора леве потколенице и перонеалног мишића покретача левог стопала) због којих јој је животна активност умањена 35%. Такође, критичном приликом тужила је трпела физичке болове у трајању од 8 недеља: непосредно након повређивања осећала је бол интензитета 5-6 степени по визуелној аналогној скали, потом бол наредна 24 сата који је износио 5 степени а наредних 12 дана бол који је био интензитета 4 степена по овој скали. Од 14. до 30. дана од повреде, тужила је трпела болове трећег степена по визуелној аналогној скали а од 30. до 60. дана болове интензитета 2 степена по визуелној аналогној скали. Након тога, тужила је трпела повремене болове интензитета 1 степен у пределу левог лакта и левог скочног зглоба при дужем ношењу терета, стајању, кретању и промени времена. Тужила је претрпела и страх, а као последица предметног догађаја заостао је ожиљак на левој потколеници.

С обзиром на утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови закључили да су тужени одговорни за нематеријалну штету коју је тужила претрпела, те да се одговорност тужених који су легитимисани према одредбама члана 5. тачка 3. и 55. став 2. Закона о добробити животиња („Службени гласник РС“, бр.41/2009), заснива на одговорности од опасне ствари, због чега су дужни да тужили накнаде претрпљену нематеријалну штету и то у погледу претрпљених физичких болова у висини правичне новчане накнаде коју је другостепени суд правилно одмерио, применом члана 200. ЗОО и у том делу преиначио првостепену пресуду.

Наиме, тужени као власник пса и тужена као држалац пса у смислу члана 5 тачка 3 и 10 Закона о добробити животиња, јесу његови имаоци. Кућни љубимац који је везивањем за сто који је могао да повуче сопственом снагом и без контроле и заустављања настави да вуче, постао је опасна ствар, па су за штету коју је тужила претрпела критичном приликом, солидарно одговорни тужени као имаоци применом правила о објективној одговорности за штету. Пас који је кућни љубимац сам по себи не представља опасну ствар у грађанско-правном смислу, али у случају неправилног старања о њему и остављања без одговарајућег надзора и контроле, може то постати, па се од одговорности имаоца може ослободити само уколико је штета настала кривицом самог оштећеника или трећег лица. Међутим, како нема кривице тужиле нити трећег лица, тужени су солидарно у обавези да тужили накнаде штету.

Правилно је другостепени суд применио одредбу члана 200. ЗОО, када је преиначио првостепену пресуду и тужили за претрпљене физичке болове накнаду

досудио у износу од укупно 135.000,00 динара, коју је одмерио у смислу одредбе члана 232. ЗПП, правилно оцењујући да накнада у овом износу тужиљи може пружити сатисфакцију. Приликом одлучивања другостепени суд је имао у виду све околности конкретног случаја, а досуђена висина накнаде одговора тужиљином трпљењу и циљу коме та накнада служи.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП у преосталом делу нису испуњени.

Имајући у виду да су разлози нижестепених судова за усвајање тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете засновани на правилној примени правила о одговорности за штету од опасне ствари и опасне делатности и правила из члана 200.ЗОО, те да одлуке у оваквој врсти спора зависе од утврђеног чињеничног стања – по оцени Врховног суда нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Ревизија тужених у том делу није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Побијаним делом правноснажне пресуде обавезани су тужени да тужиљи исплате износ од укупно 920.000,00 динара, који износ је испод износа од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је и ревизија тужених у том делу недозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић